

Скажи
мені
«ТАК»

КАТЕРИНА
ДОМАНСЬКА

КАТЕРИНА ДОМАНСЬКА

Скажи мені «ТАК»

*Еротичний роман
Книга 2*

Тернопіль
Видавець Тарас Вашків
2024

УДК 821.161.2(477)'06-31
Д 66

Доманська, Катерина

Д 66 Скажи мені «ТАК» / Катерина Доманська. Тернопіль: Видавець Тарас Вашків, 2024. — 286 с.

ISBN 978-617-8069-25-4

Галині вдалося розтопити серце Максима, і чоловік нарешті дозволив собі покохати. Та от минуле вперто прагнуло уваги, хоч закохані й повернулися до нього спинами, аби вільно дивитися в майбутнє. Але часом неусвідомлена дія здатна розвернути життя на 180. І хоч як прагнемо розпочати заново, нас не відпустить, допоки не поборемо всі виклики долі. Чи зможе Вона здолати? Чи здатен Він вистояти?

УДК 821.161.2(477)'06-31

Видавець Тарас Вашків

Адреса видавця: вул. Торговиця, 28, кв. 97, м. Тернопіль, 46008, Україна
E-mail: vashkivt@gmail.com. Telegram, Viber, WhatsApp: +380506646919
Тел. +380-50-664-69-19

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції ДК №7855 від 15.06.2023.

© Доманська К. В., 2024
© Видавець Тарас Вашків,
виключна ліцензія на реалізацію
електронної книги,
оригінал-макет, 2024

ISBN 978-617-8069-25-4

Зміст

1.....	6
2.....	11
3.....	16
4.....	22
5.....	33
6.....	36
7.....	44
8.....	48
9.....	53
10.....	59
11.....	67
12.....	73
13.....	77
14.....	79
15.....	84
16.....	87
17.....	103
18.....	110
19.....	118
20.....	121
21.....	129
22.....	135
23.....	145
24.....	151
25.....	154

26.....	157
27.....	164
28.....	173
29.....	180
30.....	184
31.....	189
32.....	192
33.....	198
34.....	203
35.....	205
36.....	210
37.....	212
38.....	215
39.....	218
40.....	221
41.....	228
42.....	235
43.....	238
44.....	240
45.....	242
46.....	245
47.....	249
48.....	251
49.....	253
50.....	256
51.....	263
52.....	265
53.....	268
54.....	274
55.....	280
56.....	283
Епілог.....	286

Цей роман може викликати в тебе різноманітні неочікувані емоції, як-от різке несприйняття й спротив, або ж навпаки — захоплення, про яке ти натхненно скажеш чи тихенько змовчиш. Чому? Бо історія здатна сколихнути й розвіяти в голові пелену непростих вражень і думок. Але не називатиму його DARK, бо dark — це коли немає ні місяця, ні зір, а я прагну залишити зорі для майбутнього.

Напіввідкрити завісу й обережно та непомітно зазирнути в чужу кімнату часом може бути небезпечно, але цікаво. Та ось цей аромат невідомих бажань і прихованих думок героїв уже кружляє в повітрі — ти відкриваєш книгу.

Тут буде любов і ненависть, грубість і ніжність, надія та безвихідь, жорстокість і стриманість. Тут буде саме життя...

ВОНА

Ми разом, ми поруч, майже впритул. Близькі й закохані, ди-
хаємо в такт. Наші ноги занурені в прохолодну воду. Хвилі дбай-
ливо пестять, охолоджуючи жар і потяг один до одного. Максим
стоїть позаду, ледь торкаючись мене всім тілом. Я відчуваю його
стопи поряд зі своїми, напружене дихання на волоссі, сильні
руки, які стискають мої пальці, перебирають, граються з ними.
Слова відсутні, в них немає потреби.

Єднання. Таке особливе, ніби політ душ.

Ми розчинилися в безкрайньому просторі води, на якому
виграє місячна доріжка, наче шлях у невідоме. Вдивляємося
в майбутнє, намагаємося вгадати, відкрити шпарину, зазирнути.
Єдине бажання — пронести цей стан, коли твоє щастя розко-
чується хвилями по тілу, розливається як океан, огортає тепе-
рішнє життя, манить уперед. Але ми ще не знаємо...

Його пальці стиснули мої та неквапливо побігли вгору, ні-
жачи плечі, залишаючи легкий слід. Максим відкинув волосся
мені з плечей, губами торкнувся шиї, стиснув пипку вуха й про-
шепотів:

— Іди зі мною.

Іти з тобою... Лише зараз чи завжди? Я готова на завжди.

Максим схопив мою руку й, не глянувши в очі, повів: владно,
впевнено — це він. Він такий.

Було пізно, дуже пізно. Ніч заповонила простір, звільнивши
його для нас від людей. Та випадковий перехожий у нашій уяві
міг підглядати з темряви, спостерігати за пристрасним рухом
тіл. Ми зупинилися біля високої пальми, на яку я обіперлася
спиною. Перебуваючи поряд із цим чоловіком, краще на щось
спиратися, аби він не зніс своєю невтомною енергією, своїм

важким минулим, своєю незвіданою глибиною. Я торкнулася його обличчя. Короткі гострі волоски, які тепер укривали підборіддя, повертали до дійсності, що це не сон, що я жива. Це важливо. Бо часом і сама не вірю.

Так, і досі часом не вірю.

Максим узяв мою руку у свою. Дивився на пальці, довго так дивився, наче бачить уперше, наче хоче запам'ятати, утримати мить. А потім почав цілувати. Цілувати кожен пальчик, підніматися вище, притискатися губами до долоні, стискати зап'ясток, лоскотати подихом. Відчуття, що ми не бачилися вічність і на-решті зустрілися. Зустрілися, коли майже втратили сподівання, коли майже зневірилися. І ось тепер так поволі, ніжно й тендітно заново одне одного вивчаємо, знайомимося, починаємо життя, знаючи ціну втрати.

Його обличчя так близько. Уже поряд, гаряче. Моя щока теж жива, вона відчуває колючий дотик, пірнає в збудження. Губи — теж живі. Вони відповідають звабливими рухами, вони насолоджуються. Максим міцно тримає мої зап'ястки, а його губи всюди на мені: то охолоджують, то обпікають. Подібне я робила з ним, але він не використовує ні лід, ні щось гаряче. Максим дає себе: холодного й полум'яного водночас. Ось він лише мій і раптом вільний та неприборканий — то рідний, то далекий; то зрозумілий, то прихований. Це відчуття й щастя, і напруженої невідомості, від якого напевно неможливо звільнитися поряд із цим чоловіком.

Максим відпускає мої руки, і ми обоє, наче за домовленістю, тягнемось до його збудженого органу.

— Яка ти шалена! І що я з тобою зробив?

— Ти подарував мені мене. Справжню.

— Люблю тебе.

— Люблю тебе.

Максим стягнув шорти, і я відчула стегнами чоловічу напругу. Він розвів мою спідницю на запах, поклав руку мені між ніг і став пестити повільними рухами, змінюючи тиск на легке торкання.

— Ти вирішила назавжди відмовитися від білизни?

— З тобою її краще не вдягати.

— Саме так! Я хочу нарешті відчути тебе, по-справжньому, без гуми.

- Але ж...
- Не бійся, я все контролюю.
- Сподіваюся.

Десь усередині я все ж напружилася, вкладаючи свою долю в його руки, але глибокий поцілунок і пристрасний язик, що витанцював у мені, розвіяв сумніви, обдарував безпечністю, підійняв над землею.

Максим підхопив мене й притис до пальми. Я обплела свого чоловіка ногами й руками. Його чудовий член, з яким я по-новому віднині знайомитимуся, хтиво дихав біля моєї гарячої піхви. Максим на якусь мить застиг. Він зазирає у мої очі. Дивився, як ніколи до того. Мої думки наповнилися новим відчуттям, новим передчуттям, що тепер усе інакше. Він повільно входив у мене. Я бажала швидше, активніше, але було так солодко — по волі наповнюючи, ми поринали один в одного, ми з'єднувалися в любові, в довірі, в розумінні. Я відкинула голову, він був у мені. Глибокий владний поцілунок укотре обпалив губи. Максим рухався й цілував, цілував і рухався. Руками відчувала, як напружувалися м'язи на його спині, і я ще більше втискала в них пальцями.

Створювалося відчуття, що ми самі в усьому світі, лише місяць підглядає за нами, лише хвилі створювали мелодію нашого кохання, лише вітер приводив до тями.

Максим раптово мене відпустив і відсторонився — солодка хвиля його насолоди падала на пісок. А я поклала свою руку між ніг у бажанні продовжити солодку мить. Наші погляди зустрілися, наші усмішки вартували більше ніж слова. Я присіла, відчувши колінами м'який пісок. Доторкнулася до нього руками. Я ковзала язиком, стискала губами, куштуючи на смак нашу пристрасність, наше збудження.

ВІН

Я прокинувся серед ночі. Мабуть, місячне сяйво, яке проривалося через напівпричинене вікно, розбудило мене. Галина спала, осяяна цими променями. Вона світилася: волосся, обличчя, тіло. Ноги були ледь прикриті простирадлом, яке вона звабливо застисла між стегнами. Кохання! Господи, невже? Я і відчував, і не вірив водночас. Останніми роками моє життя було вибудованим, зрозумілим. Я сам-один. Просто біжу крос, просто рву. Рву

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка,
повну версію книги.